

בבית המשפט העליון

רע"פ 1274/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אלקנה ברכיהו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפ"ת 61305-06-18 מיום 20.1.2019 שניתן על ידי כב' השופטים: ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר

בשם המבקש: עו"ד קרן שניאור

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר) בעפ"ת 61305-06-18 מיום 20.1.2019, בגדרו נדחתה בקשת המבקש לחזור בו מהודייתו ונדחה ערעורו על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופט נ' מהנא) בגמ"ר 4816-09-16 מיום 9.5.2018.

2. המבקש הורשע, על פי הודייתו, בעבירות של גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); נהיגה ברשלנות וגרימת נזק לרכב לפי סעיפים 68, 62(2) ו-38(2) לפקודה בצירוף עם תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות); ואי מתן זכות קדימה לפי סעיפים 38(2) ו-68 לפקודה, בצירוף עם תקנה 64(א)(2) לתקנות.

3. על פי המתואר בכתב האישום, המבקש נסע ברכבו בכביש 457 לכיוון ירושלים. בהגיעו לצומת שבין כביש זה לכביש 60, ובעוד שדה הראיה בכיוון נסיעתו "פתוח

למרחק של 195 מטרים לפנים", כלשון כתב האישום, החל המבקש לבצע פניה שמאלה בצומת אל כביש 60, וזאת מבלי להאט בטרם ביצוע הפניה, ומבלי לתת זכות קדימה כנדרש למשאית שנסעה בכביש.

נהג המשאית, אשר הבחין לפתע ברכבו של המבקש חוצה את נתיב נסיעתו, בלם בחוזקה. אולם, חרף מאמציו ובשל מרחק הבלימה הקצר, חלקה הקדמי של משאיתו פגע בחלקו הימני הקדמי של רכבו של המבקש.

כתוצאה מההתנגשות, סטתה המשאית ימינה ופגעה בהולכת רגל שעמדה בשול הכביש – ומותה נקבע במקום. כמו כן, נגרם נזק למשאית.

על כן, נטען בכתב האישום כי המבקש "נהג בקלות ראש או ברשלנות וגרם לתאונה בה נגרם נזק לרכב, ולא נתן זכות קדימה לרכב הבא מולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת", ואף גרם בנהיגתו הרשלנית למותה של הולכת הרגל.

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על הפגיעה שגרמו מעשי המבקש בערך של קדושת החיים. כן נבחנה מדיניות הענישה הנהוגה בגין ביצוע עבירות דומות, תוך שנקבע כי חומרת רשלנותו של המבקש "בינונית עד גבוהה", כהגדרת בית המשפט.

משכך, נקבע כי העונש ההולם את מעשיו של המבקש נע בין 6 ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון נהיגה "לתקופה ממושכת".

בגזירת עונשו בתוך מתחם זה, שקל בית המשפט לקולא את נסיבותיו האישיות של המבקש, ובכלל זה את גילו הצעיר; היעדרו של עבר פלילי לחובתו; ואת הודייתו בשלב מוקדם יחסית בהליך שמיעת הראיות. מנגד, שקל בית המשפט לחומרא את הצורך בהרתעת הרבים בגין העבירות שבהן הורשע המבקש; את מידת הרשלנות; ואת נסיבות התאונה.

כמו כן, דחה בית המשפט את המלצת שירות המבחן להשית עליו עונש מאסר הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות – בצינו כי המלצה זו "לא משקפת כלל את מדיניות הענישה הראויה".

לאור שיקולים אלו, השית בית משפט השלום לתעבורה על המבקש עונשים של 12 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן

הורשע או עבירות לפי סעיפים 67 ו-10(א) לפקודה למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים; פסילת רישיון על תנאי; ופיצוי למשפחת המנוחה בסך 20,000 ש"ח.

5. המבקש ערער על חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי בירושלים. בד בבד, ביקש המבקש מבית המשפט המחוזי רשות לחזור בו מהודייתו, וזאת, כלשונו, "בשל פגמים אשר יש בהם לגרום לעיוות דין". בפרט, נטען כי מעדותה של אחת מעדות התביעה, אשר נשמעה בטרם הודה המבקש במיחוס לו, עולה כי המבקש עצר בטרם פנה בצומת – בניגוד למתואר בעובדות כתב האישום בהן הודה.

עוד טען המבקש כי בית משפט השלום לתעבורה שגה כאשר ייחס לו רשלנות "בינונית עד גבוהה", וזאת בין היתר לנוכח העדות שלפיה עצר לפני פנייתו בצומת, ומאחר ש"קיימת רשלנות תורמת של נהג המשאית בקרות התאונה", כלשונו.

6. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת המבקש לחזרה מהודיה בקובעו כי אין "נימוקים חריגים ומיוחדים שיש בהם כדי לבסס את בקשתו".

כמו כן, נדחה הערעור על חומרת העונש, תוך שאומצה עמדת בית משפט השלום לתעבורה כי דרגת רשלנותו של המבקש "בינונית עד גבוהה". עוד צוין כי אף אם המבקש עצר לפני פנייתו בצומת, כפי שטוען כעת, אין חולק כי לא נתן זכות קדימה למשאית.

7. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

8. בבקשתו, שב המבקש על עיקרי טענותיו כפי שהובאו בערעורו, וטוען כי יש לאפשר לו לחזור מהודייתו.

בפרט, טוען המבקש כי קיימות סתירות בין עדותה של עדת התביעה, כאמור לעיל, לבין עובדות כתב האישום בהן הודה. משכך, נטען כי יש לאפשר לו לחזור בו מהודייתו, או לכל הפחות, לקבוע כי דרגת רשלנותו פחותה מזו שיוחסה לו – ולהקל בעונשו.

עוד טוען המבקש כי טענותיו "מעוררות סוגיה משפטית אשר נוגעת לזכותו של נאשם להליך הוגן", ומשכך הן מצדיקות מתן רשות לערעור "בגלגול שלישי".

9. דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, רשות ערעור תינתן רק באותם המקרים המעוררים סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם לו עיוות דין מהותי. זאת ועוד, רשות לערער "בגלגול שלישי" על חומרת העונש תינתן רק במקרים שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת (רע"פ 9094/18 בושרי נ' מדינת ישראל (2.1.2019)).

עניינו של המבקש אינו בא בגדר אמות המידה האמורות, ודי בכך כדי לדחות את בקשתו.

11. אף לגופו של עניין, אני סבור כי נכון עשה בית המשפט המחוזי שלא לאפשר למבקש לחזור בו מהודייתו.

הלכה היא כי חזרה מהודיה לאחר מתן גזר הדין תתאפשר רק בנסיבות חריגות אשר בהן מתעורר חשש ממשי כי הנאשם מסר הודיית שווא אשר נמסרה בניגוד לרצונו החופשי, או מבלי להבין את משמעות הודייתו (ע"פ 5401/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (5.2.2019)). מבין הטעמים למדיניות זו, מצוי החשש כי מתן פתח רחב לחזרה מהודיה לאחר מתן גזר הדין, עלול להוביל לידי כך שנאשמים יודו במיוחס להם מתוך מחשבה כי אם יתאכזבו מחומרת העונש שיוטל עליהם יוכלו לשקול מחדש שמא מוטב להם לשוב מהודייתם (ע"פ 10518/06 בטאט נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.3.2007)).

12. הבקשה נדחית, אפוא.

י"ט באדר א' התשע"ט (24.2.2019).

ש ו פ ט